

Opublikowano dnia 10 maja 1956 r.

 \$ 256 27/06
 Patentowa

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ OPIS PATENTOWY

Nr 38831

Kl. 87 a, 22

Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych Budownictwa Miejskiego Poznań*)

Poznań, Polska

Przyrząd do rozbierania kotłów centralnego ogrzewania

Patent trwa od dnia 24 marca 1955 r.

Rozbiórka kotłów centralnego ogrzewania narażać zazwyczaj wiele kłopotów z powodu braku do tego celu jakichkolwiek narzędzi.

Dotychczas zasadniczymi narzędziami do rozbioru takich kotłów był przecinak płaski i normalny młotek. Po prostu ostrze przecinaka wbijano pomiędzy poszczególne człony kotła w miejscach złącz stożkowych, aż do rozejścia się członów. W miejscach takich powstawały zwykle wykruszenia żeliwa, co wpływało ujemnie na uszczelnienie kotła. Przyrząd według wynalazku całkowicie rozwiązuje zagadnienie rozbioru kotłów ogrzewania centralnego. Narzędzie to jednak nie jest uniwersalne, gdyż do różnych typów i wielkości kotłów są wymagane przyrządy, różniące się między sobą jedynie rozmiarami. Przedmiot wynalazku jest uwidoczniony na rysunku w przekroju pionowym.

W podstawie 1 przyrządu mieszczą się trzy wałki oporowe 7, przesuwane w odpowiednich

kanalach. Ułożenie wałków jest poziome, promieniowe i w równych odległościach od siebie. Wysuwanie wałków odbywa się przy pomocy stożkowej prowadnicy 4, zawieszanej na żerdzi 5, i wkrętów 13, wiążących te wałki z prowadnicą. Żerdź, prowadzona w tulei 15, stanowiącej kadłub przyrządu, jest zakończona trzonkiem drewnianym 11, tj. uchwytem dla ręki.

Przez przesunięcie żerdzi 5 ku podstawie 1 wysuwa się równocześnie stożkowo prowadnica wałków 7, znajdująca się w stożkowym wgłębieniu podstawy i pociągająca przy tym ku środkowi wałki oporowe. Dzieje się to na skutek wkrętów 13, umocowanych na wałkach 7, a ślizgających się swymi główkami w podłużnych otworach stożkowej prowadnicy 4. Celem tej

*) Właściciel patentu oświadczył, że twórcami wynalazku są Zbigniew Majewski i Ignacy Barłóg.

czynności jest wciąganie wałków oporowych do podstawy przy jej przechodzeniu przez złącza kotłowe, jak też wysuwanie ich dla uzyskania potrzebnego oparcia przyrządu w czasie jego pracy.

Tulejka 15, jak to wspomniano, jest prowadzeniem żerdzi 5 i leży w jej osi. Jest ona zamocowana z podstawą 1 obrotowo, przy pomocy łożyska stopowego 10 i nakrętki 12. Wolny koniec tulejki 15 posiada łeb, np. sześciokątny 8, dla klucza grzechotkowego, którą zastosowano z uwagi na konieczność przejścia klucza przez trzonek 11 żerdzi 5.

Na gwintowanej części tulejki 15 osadzona jest obsada zaczepów 3 wraz z dwoma zaczepami 6. Zaczepy 3 są zawieszone na wkrętach 14, osadzonych w wysuniętych ramionach obsady i posiadają u swego dołu hakowe zaczepienia, u góry są wydłużone do ich regulowania. Ze względu na potrzebę stałego rozchylania się zaczepów, wyposażono przeciwne końce zaczepów w dwie sprężynki 9, ściągające górne końce zaczepów ku środkowi.

Moletowana część tulejki 15 służy dla chwytania ręką przyrządu podczas jego pracy. Miara wielkości przyrządu jest średnica podstawy 1, jak i maksymalna rozpiętość ramion obsady zaczepów 3. Wymiary te winny odpowiadać wygodnemu przejściu przez otwory wewnętrzne złącz stożkowych kotła, jednak różnica tych wielkości nie powinna przekraczać 5 mm.

Posługiwanie się przyrządem jest proste. Przed włożeniem przyrządu należy ściągnąć prowadnicą stożkową wałki oporowe 7 ku środkowi i wysunąć je dopiero po przejściu przez pierwszą złączkę oraz oprzeć wałkami o czoło drugiej złączki.

Z kolei należy ręką kręcić tulejką 15 tak długo aż zęby zaczepów oprą się na czole pierwszej złączki. Dla dalszego okręcania należy użyć klucza. Obrót tulejki 15 względem podstawy 1 jest łatwiejszy przez zastosowanie łożyska stopowego. Przez dalsze kręcenie tulejki podnosi jej gwint obsadę wraz z zaczepami, unosząc przy

tym pierwszą złączkę. Złączki, oddalając się od siebie, wychodzą z gniazd i odłączają poszczególne człony zestawu kotła.

Zastrzeżenia patentowe

1. Przyrząd do rozbierania kotłów centralnego ogrzewania na pojedyncze osłony, posiadający narząd do opierania się o jedną osłonę oraz zaczepy do zahaczenia o drugą osłonę, połączone z nagwintowaną tulejką, stanowiącą kadłub przyrządu, która przy pokręcaniu oddala lub zbliża do siebie narząd i zaczepy, znamieny tym, że tulejka (15) osadzona jest osiowo na zaopatrzonej w ręczny uchwyt (11) żerdzi (5) i oparta jest na łożysku stopowym (10) na podstawie (1) przyrządu, zawierającej stożkowe wgłębienie z osadzoną wewnątrz niej, przesuwaną przez żerdź (5) i umocowaną do niej wydrążoną prowadnicą (4) o kształcie ściętego stożka z trzema podłużnymi otworami, służącymi do prowadzenia główek wkrętów (13) wiążących przesuwne promieniowo w podstawie (1) wałki oporowe (7) w prowadnicy (4).
2. Przyrząd według zastrz. 1, znamieny tym, że tulejka (15) posiada moletowaną część (2) przedłużenia, zwróconego do uchwytu ręcznego (11), na której znajduje się łeb śrubowy, np. sześciokątny (8) o średnicy większej, aniżeli uchwyt ręczny (11), służący do dokręcania tulejki (15) za pomocą nasadzonego nań klucza grzechotkowego.
3. Przyrząd według zastrz. 1 i 2, znamieny tym, że zaczepy (6) są osadzone przechylnie na ramionach (3) obsady na tulejkę (15) na wkrętach (14), przy czym po stronie przeciwnej do hakowych zaczepów są one dociskane do środka przyrządu za pomocą sprężyn (9).

Zjednoczenie Instalacji
Sanitarnych i Elektrycznych
Budownictwa Miejskiego
Poznań

